

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐυαγτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

6 Ἀπριλίου 1880

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Σφραγὶς τῆς
ἐν ἔτει 1828.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Τιμολ. Ἀμπελά].

Εἰς ἐκτέλεσιν τῶν διὰ τοῦ ΝΗ νόμου τῆς Βουλῆς 18 Ἰανουαρίου 1828 ἀποφασισθέντων, ἐξεδόθη τῇ 20 τοῦ μηνὸς ἐκείνου τὸ Καταστατικὸν τοῦ Πανελληνίου ψήφισμα, ἐν ᾧ μετνήχθησαν αὐτολεξεῖ τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς νομοθετηθέντα, ἥτοι:

« Ἀρθρ. Α΄.— Συμβούλιον, συγκεκμημένον ἀπὸ 27 μέλη καὶ ὀνομαζόμενον τὸ Πανελλήνιον, μετέχει μετὰ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐργῶν καὶ τοῦ ὑπευθύνου τῆς Κυβερνήσεως.— Β΄. Τὸ Πανελλήνιον διαίρεται εἰς τρία τμήματα, τὸ πρῶτον ἔχει ἀντικείμενον τὴν Οἰκονομίαν, τὸ δεύτερον τὴν Διοίκησιν τῶν ἐσωτερικῶν καθ' ὅλους τοὺς κλάδους καὶ τὸ τρίτον τὴν ὠπλισμένην δύναμιν ξηρᾶς καὶ θαλάσσης.— Γ΄. Ἐκαστὸν τμήμα προεδρεύεται παρ' ἑνὸς τῶν μελῶν του, ὀνομαζομένου Προβούλου. . . . Γ΄. Θέλουν συσταθῆ Ἐπιτροπαὶ Εἰδικαὶ ἐκτὸς τῶν κόλπων τοῦ Πανελληνίου, καθόσον ἀπαιτοῦσι τοῦτο αἱ ἀνάγκαι τῆς Διοικήσεως».

Κατόπιν (τῇ 2 Φεβρουαρίου 1828) ἐξεδόθη, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Πανελληνίου, τὸ περὶ τῆς συστάσεως τῆς Χρηματιστικῆς Τραπέζης ψήφισμα, δι' οὗ (ἐν τῷ ἀρθρῷ Τ) ὠρίζετο, ὅτι: «Ὁ πρόβουλος τοῦ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας τμήματος τοῦ Πανελληνίου, με δύο συνεργάτας διοριζομένους ἀπὸ τὸν Κυβερνήτην, εἶναι οἱ διευθυνταὶ τῆς Χρηματιστικῆς Τραπέζης». Καὶ πρόβουλος μὲν τοῦ τμήματος τῆς Οἰκονομίας ἦτο διορισμένος, διὰ τοῦ διατάγματος 23 Ἰα-

νουαρίου 1828, ὁ κύριος Γεώργιος Κουντουριώτης· συνεργάται του δὲ κατὰ τὸ μνημονευθὲν ψήφισμα διορίσθησαν τῇ 5 Φεβρουαρίου 1828 οἱ κύριοι Ἀλέξανδρος Κοιτόσταυλος καὶ Γεώργιος Σταύρου Ἰωάννου. Τῇ δὲ 13 τοῦ ἰδίου μηνὸς κατέστησαν οἱ τρεῖς οὗτοι εἰς Ἐπιτροπὴν εἰδικὴν διὰ διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 279, δυνάμει τοῦ ὁποίου «ἡ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Χρηματιστικῆς Τραπέζης Ἐπιτροπὴ λαμβάνει τὸν τίτλον Ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπῆ».

Εἰς ταύτην τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν ἀνήκει ἡ σφραγὶς, τῆς ὁποίας ὁ τύπος ἀνωθι παρετέθη. (Βλ. ἐμ. Συλλογ. τῶν κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος Τομ. 1΄, σελ. 39—42 καὶ Τομ. 1Α΄, σελ. 387—394).

Προστίθημι ἐν τέλει ὡς ἱστορικὸν ἐνθύμημα, ὅτι οἱ μνημονευθέντες δύο συνεργάται τοῦ προβούλου κ. Γ. Κουντουριώτου, ὁ κ. Α. Κοιτόσταυλος καὶ ὁ κ. Γ. Σταύρου, προσετέθησαν εἰς τὰ τακτικὰ μέλη τοῦ Πανελληνίου ἐν τῷ τμήματι τῆς Οἰκονομίας, διὰ τοῦ διατάγματος 29 Μαρτίου 1828, ὅπερ ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ ἀριθ. 22 τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τοῦ ἔτους ἐκείνου.

Τῇ 5 Μαρτίου 1880. Α. Ζ. ΜΑΜΟΥΚΑΣ.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΕΣ

[Ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ Περιηγησίῳ τοῦ Ἰωσήφ Ρεϊνάχλ. Συνέλιμα 182 σελ. 194.]

Σκόπιμον φαίνεται ἡμῖν νὰ ἐξετάσωμεν ἐν ταῦθα τίς εἶναι ὁ ὄντως ἔθνικὸς ἦρωσ τῆς Ἑλλάδος. Οὐχὶ βεβαίως ὁ Ἡρακλῆς, ἡ ὑψίστη αὐτῆ ἐνσάρκωσις τῆς ἀλόγου βίας, ἡ ἀνήκουσα εἰς πάντας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον τοὺς λαοὺς, καὶ ἐπισκεφθεῖσα τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ἐσκήνωσεν ἀπανταχοῦ σχεδὸν τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἄλλ' οὐδ' ὁ Ἀχιλλεὺς, πιστεύομεν, δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἰδανικὸν τοῦ Ἑλλήνου, ἀφοῦ Θεσσαλὸς ὢν εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον Ἑλληνας καὶ ἔχει, ὡς παρετήρησεν ὁ Ἀβού, «εὐθὺν καὶ ἀφιλοκερδῆ» χαρακτῆρα, οὐδὲν ἄλλο καρπωθεὶς ἐκ τῆς τραϊκῆς ἐκστρατείας πλὴν τοῦ θανάτου καὶ τῆς «ἀθανασίας!»· Ὁ κατ' ἔξοχον ἑλληνικὸς ἦρωσ εἶ-

1. Ἄν ἐγνώριζεν ὁ συγγραφεὺς τὸν Ὀμηρον ἄλλως ἢ ἐκ φήμης ἢ μεταφράσεως, δὲν ἤθελεν

ναὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ πολύμητις Ὀδυσσεύς, ὁ διπλωμάτης στρατηγός, ὁ βασιλεὺς ὁ ἔχων καρδίαν ἐμπορίου ἢ μᾶλλον λαθρεμπορίου, ὁ πολυτροπώτατος, ἀγγιχούστατος, πανουργότατος, δολιώτατος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐθνικώτατος τῶν Ἑλλήνων ἠρώων¹. ὁ ὑποσχεθεὶς τῷ Δόλῳ νὰ φρεισθῆ αὐτοῦ, ἀν ἀποκαλύψῃ τὰ σχέδια τῶν Τρώων, καὶ σφάζας ἔπειτα αὐτὸν διὰ τοῦ Διομήδους, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ, πρὶν ἢ ἐκδικηθῆ, συμβουλεύσας τὴν ἐνάρετον Πηνελόπην νὰ ζητήσῃ παρὰ τῶν μνηστήρων παντοῖα βαρύτιμα δῶρα καὶ φονεύσας αὐτοὺς μετὰ τὴν κερδοσκοπίαν ταύτην. Οὐδεὶς θνητὸς ὑπερέβη κατὰ τὴν ψευδολογίαν τὸν Ὀδυσσεύα, τὸν ἀξιὸν ἐγγόνον τοῦ Ἀυτολύκου, ὃν ὕμνησεν ὁ Ὀμηρὸς ὡς ἐπιτηδεϊότατον κλέπτην καὶ ψεύστην, καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἠγάπα αὐτὸν τοσοῦτον ἢ προστάτις τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖ. Ταύτην ἀπαντήσας ὑπὸ τὴν μορφήν ποιμένος, ἅμα ἀπέβη εἰς Ἰθάκην, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπ' αὐτῆς τίς ἦτο ὁ

ἀγνοεῖ ὅτι «ὁ εὐθύς, ἀφιλοκερδῆς» καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ γνησίος Ἕλλην κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀχιλλεύς, οὐ μόνον Ἕλλην ἦτο, ἀλλὰ καὶ ὁ μόνος πρὸ τῆς Τροίας Ἕλλην ἐν μέσῳ Ἀργείων καὶ Ἀχαιῶν μὴ ἀξιοθέντων εἰσέτι τοῦ ὀνόματος τούτου. Ὅπως κατανοήσῃ τις ὁλόκληρον τὴν κενότητα τῶν τοιούτων φράσεων, ἀρκεῖ ν' ἀναλογισθῆ ὅτι ἐπίσης εὐκολον καὶ κατ' οὐδὲν ἀλογώτερον ἦτο νὰ θεωρήσῃ ὡς μόνους γνησίους ἀντιπροσώπους τοῦ ἐλληνικοῦ χαρακτῆρος τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ οὐχὶ τοιοῦτον τὸν δόλιον νησιώτην Ὀδυσσεύα. Τοῦτο δὲ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ κ. Reinach τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον τοὺς σήμερον ἀπογόνους τοῦ Ὀδυσσεύς δὲν θεωρεῖ ὡς γνησίους Ἕλληνας, διότι εὐρίσκονται παρ' αὐτοῖς φρενοβλαβεῖς, ἡ δὲ τρέλλα τῶν Ἑπτανήσιων ὡς ἡ εἰλικρινεία τοῦ Ἀκαρνᾶνος καὶ ἡ εὐθύτης τοῦ Θεσσαλοῦ οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τὴν βεϊνάχειον Ἑλλάδα. Ἄν ἐφαρμόζων τις τὴν μέθοδον ταύτην εἰς τὴν πατριδα τοῦ συγγραφέως ἠμφισβῆται τὸν γαλλισμὸν τῶν σοβαρῶν Ἀλσατιανῶν, τῶν ἐμπάθων Ἀρελατιῶν, τῶν ἀτιθάσσω Ἀρμορικανῶν καὶ τῶν εὐφραντάστων Γασκόνων, μόνους ἴσως τοὺς εὐθύμους Τουρονήσιους ἤθελε δυνήθῃ νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀληθεῖς Γαλάτας, ἀν δὲν προὔτιμα νὰ θεωρήσῃ ὡς τοιοῦτους τοὺς Νορμανδοὺς, ὧν ἡ φήμη ἐπὶ δολιότητι καὶ ψευδολογίᾳ κατ' οὐδὲν ἀπολείπεται τῆς τοῦ Ὀδυσσεύς. Σ. Μ.

1. Ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὅτι καθ' ὅλον τὸν μέσον αἰῶνα μία μόνη ὑπᾶρχεν ἐν Γαλλίᾳ ἀληθῶς δημῶδες ἐποποιήμα, ἧς ἦρωὺς ἦτο Maitre Renard, ἦτοι ἡ ἀλώπηξ. Ἀμφιβάλλομεν ἐν τούτοις ἀν δικαιώμεθα ἐκ τούτου νὰ θεωρήσωμεν τὸν δόλον, τὴν κλοπὴν καὶ τὴν πανουργίαν ὡς ἰθακικὰν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. Σ. Μ.

«αἶε ἐνὶ στήθεσιν ῥόον πολυκερδέα ῥωμῶν» ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ χαλκεύσῃ ἑκατοστὴν ἴσως ψευδοβιογραφίαν, ἡ δὲ γλαυκῶπις θεὰ ἀκούουσα τὰ ψεῦδη ταῦτα ἐμειδίασε καὶ ἀπεκρίθη:

Κερδαλέος κ' εἶη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν. Σχέτις, ποικιλομήτα, δόλον ἄτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδ' ἐν σῆ περ ἐὼν γαῖᾳ λήξῃεν ἀπατάων, μύθων τε κλοπιῶν, οἵ τοι πεδῶθεν φίλοι εἰσίν; Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἄμφω κέρδ' ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσαι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάντων βουλή καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν μή τι κλέομαι καὶ κέρδεσιν.

Οἱ θεοὶ εἶναι κατὰ πάντα ἀντάξιοι ἀνθρώπων¹. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἰς τὸ πείσμα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοιοῦτοι διέμεναν οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν εἰς τὸ πείσμα τοῦ Εὐαγγελίου. Σήμερον ὁσάκις Ἀθηναῖος παῖς κατορθώσῃ ν' ἀπατήσῃ τὸν πατέρα του, οὗτος ἀνακαλύψας τὸ ψεύδος γίνεται ἐξᾶλλος ἐκ τῆς γαρῶς, ὡς ἡ Ἀθηναῖα θαυμάζουσα τὸν Ὀδυσσεύα, καὶ ἀμέσως μεταβαίνει νὰ διηγηθῆ τὸ κατορθῶμα τοῦ τεκνίου εἰς πάντας τοὺς φίλους του, οἵτινες μακαρίζουσι καὶ ζηλεύουσι τὸν εὐδαίμονα πατέρα. Οἱ ἐν Ἀθήναις φίλοι μοι μοὶ διηγήθησαν μυρία τοιαῦτα ἀνέκδοτα. Ἡ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ μᾶλλον τῆς τουρκικῆς διεσφαρμένη ὑπαλληλία εἶναι ἡ ἐλληνική. Ὅπως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ, οὕτω καὶ σήμερον πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος μόνον τὸ νὰ συλληφθῆ τις ἐπ' αὐτοφώρῳ λογίζεται αἰσχρόν. Κατὰ τὸν Θουκυδίδην οἱ ἀρχαῖοι ἐθαύμαζον τοὺς πειρατάς, σήμερον δὲ τιμᾶται παντὸς εἶδους ἐπιτηδεῖα κλοπῆ. Ἄν ἀνίστατο ἐκ νεκρῶν, μάτην ἤθελε κηρύξει ὁ Σωκράτης ὅτι ἄκρον ἄωτον τῆς δικαιοσύνης δὲν εἶναι τὸ νὰ κλέπτῃ τις πρὸς ὄφελος τῶν φίλων του καὶ ζημίαν τῶν ἐχθρῶν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ προτιμᾶσι κατὰ πολὺ τῶν τοιούτων διδαγμάτων τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Πολεμάρχου. Ἀδύνατον μοὶ εἶναι ν' ἀπαριθμῶσω ἐνταῦθα πάντα τὰ κατορθώματα διοικητικῆς καὶ ἐμπορικῆς κακῆς πίστεως, ὅσα μοὶ διηγήθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιφυλάξεως. Αἱ λέξεις ἐπιτηδεϊότης, ἀγγιχνοῖα καὶ πανουργία φαίνονται ἱκαναὶ πρὸς δικαιολογίαν πάσης κλοπῆς καὶ ἀπάτης. Κατὰ τὸ λέγειν διπλωμάτου κάλλιστα γνωρίζοντος, καὶ ἐν τούτοις ἀγαπῶντος τοὺς Ἕλληνας, ὁ Ἄβου οὐδὲ τὸ ἤμισυ εἶπε τῆς ἀληθείας. Ἡ φυλὴ αὕτη, εἴτε τὴν Παλ-

1. Οὐδόλως ἀναλαμβάνοντες τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἀθηναῖς, παρατηροῦμεν μόνον ὅτι ἀν ἐκρίνομεν τοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως ἐκ τῶν τότε θεῶν αὐτῶν, τοῦ Θῶρ, τοῦ Ἰρμινσοῦλ, τοῦ Τευτατῆ, τῆς Φρίγας καὶ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ ἐπιζήσαντος τοῦ ἐλληνικοῦ ἐπὶ δέκα αἰῶνας Πριάπου ἔπρεπεν ἐξ ἁπαντος νὰ θεωρήσωμεν αὐτοὺς λάγνους καὶ αἰμοχαρεῖς. Σ. Μ.

λάδα Ἀθηναῖν εἶτε τὴν Παναγιαὶν λατρεύει, φαίνεται ἀπωρρακτισμένη τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης¹.

Οὗτω ἐνδεεῖς ὄντες συνειδήσεως, οὐδόλως φαίνονται οἱ Ἕλληνες πλουσιώτεροι κατὰ τὸ αἶσθημα, ἢ δὲ καρδιακὴ αὐτῆ ἐνδεΐα δὲν εἶναι γθεσινῆ, ἀλλὰ γνώρισμα καὶ αὐτῆ τῆς φυλῆς. Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει σχεδὸν πάντοτε τὴν γενέτειραν αὐτοῦ γῆν. Ἐν Νεαπόλει καίει ὡς ἠφαίστειον, ἐν Φλαμανδία ἤρεμος καὶ λιπαρὰ, ἐλαφροτάτη ἐν Γαλλίᾳ, εὐφλεκτος ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ λιθίνη, ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ψυχρὰ καὶ τραχεῖα ὡς τὸ ἔδαφος αὐτῆς². Τοῦτο μαντεύει τις ἐκ πρώτης ὄψεως. Τὸ πάθος ἀκτινοβολεῖ ἐν τῷ ὑγρῷ βλέμματι τοῦ Μαγυάρου ἢ τοῦ Νεαπολιτανοῦ, ἐνῶ τοῦ Ἕλλητος εἶναι ὀξύ ὡς μάχαιρα καὶ ὡς χάλυψ παγετώδης³. Ὁ θέλων νὰ γνωρίσῃ τὴν κτηνωδίαν τοῦ ἑλληνικοῦ βίου πρέπει ν'ἀναγνώσῃ τὸν Ἀριστοφάνη, τὸ δὲ ὄντως περίεργον εἶναι ὅτι ἡ τοιαύτη κτηνωδία δὲν ἦτο ἐπιζήμιος εἰς τὴν εὐεξίαν τῆς φυλῆς. Τοιαῦτα διαμένονσι καὶ σήμερον τὰ πράγματα, ἐκτὸς μόνον ὅτι τὸ πολυάσχολον τοῦ νεωτέρου βίου δὲν ἐπιτρέπει τοῖς καθ' ἡμᾶς Ἀθηναίοις νὰ διασκεδάζωσιν ὅσον οἱ πρόγονοι αὐτῶν, ὁ δὲ χριστιανισμὸς ἐπιβάλλει τὴν ἀπόκρυψιν τῆς φιληδονοῦ ὁρυκῆς, ἣν ἡ εἰδωλολατρεία ἐπεδεικνυσε μετ' αὐταρσεκειας. Ὁ σήμερον Ἕλλην

1. Οὐδὲν λέγοντες περὶ τῶν ἀνωτέρω ὑπεβολῶν περιοριζόμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι πλείοτερον ἴσως παντὸς ἄλλου λαοῦ ἔχει ὁ Ἕλλην τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ στερεῖται δυνάμειος χαρακτῆρος, ὅπως ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμὸν, καὶ τὴν ἀδυναμίαν ταύτην εἶναι πάντοτε ἔτοιμος νὰ συγχωρήσῃ παρὰ τοῖς παρεκτροπομένοις. Εἰς τὸν Ἕλληνα, τὸν βλέποντα τὸ καλὸν καὶ πράττοντα τὸ ἐναντίον, ἀρμύζει πρὸ πάντων τὸ τοῦ Ὁρατίου

Video meliora proboque,
Deteriora sequo. Σ. Μ.

2. Τὰ ἀνωτέρω εἰσὶ παρακούσματα τοῦ Taine καὶ εἰς προφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς ὅσα ἀνωτέρω ἔλεγεν ὁ συγγραφεὺς περὶ τῆς ἡδύτητος τῆς ἑλληνικῆς φύσεως καὶ τῶν παμάτων τοῦ Ἰλλισοῦ, ἐκτὸς μόνον ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς καρδίας οὐχὶ τὸ σύνολον τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων, ἀλλὰ μόνῃ ἡ ποιότης τοῦ ἐδάφους, τότε ὅμως ἔπορεπε νὰ ἔχωμεν Νεαπολίτας ἐν Θήρᾳ, Φλαμανδοὺς ἐν Βάλτῳ καὶ ἐν Πάρῳ μαρμαροκαρδίους. Σ. Μ.

3. Τὴν τοιαύτην παγετώδη ἔκφρασιν σπανιώτατα ἔχουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦντες μέλανες ὀφθαλμοί, πολὺ δὲ ὀρθότερον παρετήρησεν ὁ Σατωβριάνδος ὅτι ἐν Ἀνατολῇ ἔχουσι γλυκὺ καὶ ἡμερον βλέμμα καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνήμεροι τὴν καρδίαν. Σ. Μ.

σπεύδει νὰ νυμφευθῇ ἅμα ἀνδρωθεῖς, ἀποφεύγων οὕτω τὴν εἰς ἀλόγιστα πάθη δαπάνην χρόνου. Ἄν οἱ μεσημβρινοὶ Ἴταλοὶ ἐρωτοτροπῶσιν ἀπὸ πρώτας μέχρι νυκτός, οἱ Ἕλληνες φροντίζουσι πάντοτε πρὸ τούτου νὰ τελειώσωσι τὰς σπουδαιοτέρας ὑποθέσεις των. Ἀδύνατον εἶναι αὐτοῖς νὰ ἐννοήσωσι τὰ παρ' ἡμῖν μεγάλα αἰσθήματα, ἀκούοντες δὲ περὶ Ἑλοῖσης καὶ Ἀβαλιάρδου, Παύλου καὶ Φραγκίσκας, Βερθέρου καὶ Καρλότας, Ῥωμαίου καὶ Ἰουλίας καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀδιηγήτου ἀπορίας, ἀνίκανοι ὄντες νὰ ἐννοήσωσι τὸ γυναικεῖον ἰδανικόν.

(Ἐπειτα συνεχίσει.)

Ε. Δ. ΡΟΪΑΝΕ.

ΑΝΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστόρημα Ἐκτορος Μαλὸ βραβευθὲν παρὰ τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ῥ. Παγκαθῆ].

Συνέχεια· ἰδί σελ. 197.

Θ'

Ἀπαντῶ γίγαντα δολιχοσκελῆ·

Ἄφ' οὗ δ' ἀφήκαμεν τὰς ξηρὰς καὶ ἀνύδρους πεδιάδας ἐκεῖνας, εὐρίσκομαι διὰ τῆς μνήμης εἰς κοιλάδα ἀειθαλῆ καὶ πρασίνην, τὴν τῆς Δορδονίας, καὶ ταύτην διατρέχουσαν κατὰ μικροῦς σταθμοὺς, διότι ἡ λιπαρὰ γῆ πλουτίζει τοὺς κατοίκους αὐτῆς, καὶ πολυαριθμοὺς διδομένην παραστάσεις, καὶ οἱ ὄβολοι πίπτουσιν εὐκόλως εἰς τὸν δίσκον τοῦ Κάπη.

Γέφυρα ἐναέριος, ἐλαφρὰ ὡς ἂν τὴν ἀνήρτων εἰς τὴν ὀμίχλην κλωσταὶ ἀράχνης, κυρτοῦται ὑπὲρ εὐρὺν ποταμὸν, βραδέως κυλίοντα τὰ νοθρὰ ὕδατά του. Ἡ γέφυρα ἦτον ἡ τοῦ Κυβζάκ, ὁ δὲ ποταμὸς, ἡ Δορδὸν.

Πόλις δὲ συγκεκλιμένη ἐξ ἑρείπιων, ἔχουσα τάρρους, σπήλαια, πύργους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ καταρρέοντων τειχιῶν ἀρχαίου μοναστηρίου δένδρα ἐκ τῶν πετρῶν κρεμάμενα, ἐφ' ὧν ψάλλουσι τέτιγες, ἦτον ἡ πόλις τοῦ Ἀγίου Αἰμιυλίωνος.

Ἄλλ' ὅλα ταῦτα διασταυροῦνται καὶ συγγέονται εἰς τὴν μνήμην μου μετ' αὐτὰ ὅμως παρουσιάζεται θέαμα προσθαλὸν αὐτὴν τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε διατηρεῖ αὐτοῦ τὴν ἐντύπωσιν, καὶ ἔχει αὐτὸ σήμερον ἔτι παρὸν ζωηρότατα.

Εἶχομεν διανυκτερεύσει εἰς χωρίον πενιχρότατον, καὶ τὴν ἐπαύριον ἀνεχωρήσαμεν ἅμα ὑπέφωσκεν ἡ αὐγή. Ἐπὶ μακρὰν ὥραν εἶχομεν περιπατήσει εἰς ὁδὸν πλήρη κονιορτοῦ, ὅτε διὰ μιᾶς ἡ ὄψις μας, ἥτις περιωρίζετο ἐντὸς τῆς βαθείας ὁδοῦ, ἐκατέρωθεν ἀμπελοφύτου, ἠπαύθη εἰς ἀπεράντους ἐκτάσεις, ὡς ἂν μαγικὴ βλάβδος εἶχεν ἐγγίσει παραπέτασμα ἠπλωμένον ἐνώπιον ἡμῶν, καὶ τὸ παραπέτασμα εἶχε διὰ μιᾶς ἐγερεθῆ.

Πλατὺς ποταμὸς ἐκάμπτετο ἡρέμα περὶ τὸν λόφον εἰς ὃν ἄρτι ἐφθάσαμεν. Ἐπέκεινα δὲ τοῦ ποταμοῦ στέγαι καὶ κωδωνοστάσια μεγαλοπόλεως ἦσαν διεσπαρμένα μέχρι τῆς ἀμφιβόλου